

Պարույր Սևակ

Վերնագիրը վերջում 6

Ետ-ետ են գնում պատերը հանկարծ,
Անվերջ հեռանում,
Դառնում հորիզոն,
Թե՛ հորիզոնն է այնքան մոտենում,
Որ եթե ուզեմ,
Որպես նոր կախարդ,
Իմ գույգ ձեռքերով կարող եմ հունցել
Նրա կապույտը՝
Խմորի նման...
Աղմուկ ու ժխտր ողողում են ինձ,
Բայց ինձ չեն կպչում,
Ինչպես ձկանը՝ ջուրը օվկիանի...
-Իմ... լռությո՛ւնն է:

18.XII.1959թ.

Թիֆլիս